

รถบัส มาแล้วค่ะ

バスが来ましたよ

เรื่อง คิติ ยุมิมุระ

ภาพ ฮารุโนะ มัทสึโมโตะ

แปล สุธีรา ศรีตระกูล

ณ เมืองแห่งหนึ่งทางตอนใต้ เมืองที่มีส้มและลูกบ๊วยแสนอร่อย

ผมมองไม่เห็น

เพราะโรคตาที่เป็นตั้งแต่ตอนยังเป็นหนู่นั้นลูกกลม

กดลออ่าน

การมองเห็นของผมค่อยๆ ลดลงเรื่อยๆ

จนกระทั่ง 10 ปีหลังจากนั้นผมก็มองอะไรไม่เห็นอีกเลย

แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น ผมก็ตัดสินใจที่จะทำงานต่อ

ผมขอให้คนในครอบครัว
ช่วยนำทางผมไปที่ทำงาน
ที่อยู่ที่ศาลากลางจังหวัด เป็นเวลา 2 ปี
และหลังจากนั้นผมก็หยุดทำงาน 1 ปี
เพื่อใช้เวลาในการซ้อมเดินโดยใช้ไม้เท้าขาว

ผมที่มองไม่เห็นอะไรเลย
ใช้ไม้เท้าคลำทางข้างหน้า
ค่อย ๆ ก้าวเดินไปที่ละก้าว

และวันนี้ก็เป็นวันแรก
ที่ผมตัดสินใจจะขึ้นรถบัสไปทำงานด้วยตัวเอง

เช้าวันจันทร์ในฤดูร้อนที่อากาศร้อนระอุ
“ผมเดินได้ด้วยตัวเองแล้ว
ไม่มีอะไรต้องกังวล”
ผมที่กำลังยืนรอรถบัสอยู่ที่ป้ายรถประจำทาง
ปลอบใจตัวเอง

ผมจะนั่งรถบัสไปลงที่ *ป้ายศาลากลางจังหวัด*
ซึ่งอยู่ห่างออกไปอีก 5 ป้ายเท่านั้น
แต่ผมก็ยังรู้สึกกังวลเหลือเกิน
ผมจะรู้ได้อย่างไรว่ารถบัสมาถึงแล้ว
หรือผมจะขึ้นลงรถเองได้อย่างราบรื่นไหมนะ...

เมื่อผมขึ้นรถบัสมาได้แล้ว
เหงื่อก็ออกเสียนจนชุ่มไปหมด

หลังจากวันนั้น
ทุกเช้าผมจะมายืนรอรถบัสที่ป้ายรถประจำทางนี้
และถ้าไม่ตั้งใจฟังดี ๆ ก็จะได้ยินเสียงรถบัส
ซึ่งผมเคยพลาดรถมาแล้ว

เวลาที่อยู่บนรถบัส มือขวาของผมจะถือไม้เท้าขาว
ส่วนมือซ้ายก็ต้องจับห่วงบนรถเอาไว้แน่น ๆ